

Sygn. Akt I C 525/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR. M. K.

Protokolant: s.. sek. sądowy B. B.

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2019 roku

przy udziale

(wymienić prokuratora lub przedstawiciela org. społecznej, jeśli brał udział w sprawie

sprawy z powództwa U. F.

przeciwko (...) S.A. w W.

O zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) S. A w W. na rzecz powódki U. F. kwotę 12.969,- zł (dwanaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej (...) S. A w W. na rzecz powódki U. F. kwotę 2.083,25 zł kosztów procesu.

Sygn. akt I C 525/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 01-08-2018 roku skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. powódka U. F. wniosła o:

1. zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki U. F. kwoty 18.200,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę będącą następstwem uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia powstałych w wyniku zdarzenia, które miało miejsce dnia 10 listopada 2017 r., przy ul. (...) w miejscowości Z., za skutki którego odpowiedzialność ponosi pozwany na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 419,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2018 r. do dnia zapłaty, stanowiącej odszkodowanie należne tytułem kosztów leczenia, poniesionych w bezpośrednim związku z wypadkiem z dnia 10 listopada 2017 r.,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1050,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2018 r. do dnia zapłaty, stanowiącej odszkodowanie należne tytułem kosztów koniecznej pomocy osób trzecich przy pielęgnacji i opiece nad powódką po wypadku z 10 listopada 2017 r.,
4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że wypłacił już odpowiednie zadośćuczynienie, a roszczenie o odszkodowania za leczenie i koszty opieki jest nieudowodnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2017 r. około godz. 13:00 w miejscowości Z., przy ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzona została powódka U. F.. Sprawca zdarzenia, T. B., kierowca samochodu osobowego marki K. o numerze rejestracyjnym (...), nie zachowując należytej ostrożności, doprowadził do potrącenia prawidłowo poruszającej się na rowerze powódki, wskutek czego doznała obrażeń.

(niesporne)

Powódce przeprowadzono badanie rezonansem magnetycznym kolana. Powódka zapłaciła z nie 419 zł.

(dowód: faktura k. 68, zeznania powódki k. 65-66)

Po wypadku powódka korzystała z pomocy osób trzecich (członków rodziny), która polegała m. in. na ubieraniu się, przygotowywaniu posiłków czy zachowaniu higieny osobistej. Powódka nadal skarży się na zawroty głowy i bólowe ograniczenia w wykonywaniu niektórych czynności.

(dowód: zeznania powódki k. 65 w zw. z k. 41-42, zeznania świadka J. F. k. 42-43)

Dnia 14 marca 2018 r. powódka wystąpiła do pozwanego ze zgłoszeniem szkody wraz z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 40.000,00 zł oraz odszkodowania stanowiącego koszty opieki osób trzecich w wysokości 1050,00 zł. Ponadto, powódka w zgłoszeniu szkody wniosła o zwrot niezbędnych kosztów leczenia związanych bezpośrednio z wypadkiem z dnia 10 listopada 2017 r. w kwocie 419,00 zł. Decyzją z dnia 21 marca 2018 r. pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 1800,00 zł tytułem zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia doznany podczas zdarzenia z dnia 10 listopada 2017 r.

(dowód: zgłoszenie szkody wraz z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego z dnia 14 marca 2018 r. k. 24-26, decyzja pozwanego z dnia 21 marca 2018 r. k. 27-28)

W wyniku wypadku w dniu 10.11.2017 r. powódka doznała:

- złamania prawej łopatki bez przemieszczenia
- stłuczenia klatki piersiowej,
- stłuczenia kolana lewego.

Leczenie zachowawcze. Unieruchomienie barku prawego w ortezie przez 4 tygodnie i kończyny dolnej lewej w gipsie tutorowym, a następnie w ortezie przez 6 tygodni. Stosowano rehabilitację i ćwiczenia.

Dolegliwości bólowe o średnim nasileniu ze strony łopatki prawej przez 2 tygodnie, a kolana lewego przez 4 tygodnie.

Po styczniu 2018 r. prowadzone leczenie ortopedyczne z powodu bólu kolana, które zakończono w lutym 2018 r. W wykonanym RM kolana lewego bez zmian pourazowych.

Obecnie bez istotnych ograniczeń funkcjonalnych barku prawego i kolana lewego.

Przebyte złamanie łopatki prawej obecne z niewielkimi ograniczeniami ruchomości barku prawego i dolegliwościami głównie o charakterze powysiłkowym kwalifikują do orzeczenia trwałego uszczerbku na zdrowiu w ramach pozycji 99a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dn. 18.12.2002 r. w wysokości 5 %.

(dowód: opinia biegłego ortopedy k. 50)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań powoda i świadka powołanych dokumentów oraz opinii biegłego. Nie była sporna odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego co do zasady.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawą żądania powódki jest przepis art. 445 § 1 oraz art. 444 § 1 kc, a także art. 361 kc.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Art. 445 § 1 stanowi, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Stosownie do art. 444 § 2 kc, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 § 1 kc polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka (np. rany, złamania). Naruszenie to może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek oraz narządów wewnętrznych (uszkodzenie organów wewnętrznych). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. zatrucie, nerwica, choroba psychiczna). Możliwe jest jednoczesne zaistnienie uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnej sprawy mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, prognozę na przyszłość, wiek poszkodowanego.

Zadośćuczynienie określone w art. 445 § 1 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa,

a więc winna być utrzymana w rozsądnych granicach (p. wyrok SN z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79 / 78). Winna to być zatem kwota „odpowiednia”. Dla oceny, czy określona suma jest „odpowiednim” w rozumieniu art. 445 § 1 kc zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę, decydujące znaczenie ma charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia jest tak ze szeroko rozumiana sytuacja życiowa, w jakiej znajduje się poszkodowany. Na ocenę tę nie ma natomiast wpływu sytuacja – w szczególności majątkowa – sprawcy szkody (p. wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., I CKN 419 / 98).

Powstały u powódki trwałe uszczerbek zdrowia biegły lekarz ocenił na 5 % korzystając z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania i ocena taka powinna być punktem odniesienia dla Sądu przy ustalaniu rozmiaru doznanej krzywdy. Nie należy jednak zapominać, iż procentowy rozmiar uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia jest tylko jednym (posiłkowym) z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia wszystkich innych okoliczności sprawy. W szczególności jeśli urazy nie powodują dysfunkcji czy dolegliwości przez czas przewidziany ww. rozporządzeniem to nie oznacza automatycznie, że za doznany uszczerbek krótszy niż długotrwały nie należy się żadna rekompensata.

Powódka w wyniku wypadku doznała dość istotnych urazów fizycznych oraz stresu spowodowanego samym wypadkiem i koniecznością poddania się leczeniu, w tym

z unieruchomieniem, odczuwała dolegliwości bólowe oraz z powodu doznanych urazów doznawała ograniczeń w wykonywaniu niektórych codziennych czynności, wymagała pomocy innych osób, co wywoływało dodatkowy dyskomfort. W zmniejszonym stopniu powódka nadal odczuwa skutki wypadku.

Dolegliwości bólowe o średnim nasileniu ze strony łopatki prawej przez 2 tygodnie, a kolana lewego przez 4 tygodnie.

Obecnie bez istotnych ograniczeń funkcjonalnych barku prawego i kolana lewego.

Przebyte złamanie łopatki prawej obecne z niewielkimi ograniczeniami ruchomości barku prawego i dolegliwościami głównie o charakterze powysiłkowym.

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności oraz aktualne realia ekonomiczne Sąd uznał, że uzasadnione jest żądanie ponad już otrzymane zadośćuczynienia w kwocie 11 500 zł. W pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie oddalono jako zbyt wygórowane.

Bezsprzecznie uprawnienie poszkodowanego do kompensaty wszelkich kosztów wywołanych rozstrojem zdrowia obejmuje także zwrot wydatków na leki, wizyty lekarskie, rehabilitację, badania. Zgodnie bowiem z art. 361 § 2 kc, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Żądanie odszkodowania odpowiadającego wydatkom na badanie (419 zł) jest zatem uzasadnione. Z opinii biegłego i zeznań powódki wynika, że potrzeba przeprowadzenia badania kolana była normalnym następstwem wypadku.

Jeżeli powód wymaga opieki lub pomocy wobec uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, a koszty jej są możliwe do ustalenia, pozwany jest zobowiązany do pokrywania szkody z tego tytułu nawet wówczas gdy świadczenia te są (bądź mogą być) wykonywane przez osoby najbliższe. Opieka czy pomoc świadczona przez te osoby ma bowiem także realny wymiar ekonomiczny i jest następstwem zdarzenia, za które odpowiada pozwany. Bezsprzeczna w sprawie była konieczność udzielania powodowi pomocy w niektórych codziennych czynnościach. Powód nie poniósł wydatków na usługi opiekuńcze. Nie oznacza to jednak, że powodowi nie należy z tytułu niezbędnej pomocy żadna rekompensata. W takiej bowiem sytuacji powód może żądać za okres, kiedy pomocy wymagała, renty z tytułu zwiększenia potrzeb dochodzonej na podstawie art. 444 § 2 k.c, który to przepis nie wymaga aby wydatki na opiekę czy pomoc zostały rzeczywiście poczynione. Na gruncie powołanego przepisu żądana kwota tytułem kosztów opieki jest sumą wymagalnych rat renty z tytułu zwiększonych potrzeb (tzw. rentą skapitalizowaną). W ocenie Sądu stawka rzędu kilkunastu złotych za godzinę opieki jest uzasadniona w aktualnych realiach gospodarczych. Z uwagi na unieruchomienie kończyn i dolegliwości bólowe powódka wymagała pomocy w wielu codziennych czynnościach przez czas do 10 tygodni (okres unieruchomienia barku, kolana). Orientacyjna ilość potrzebnych godzin pomocy oraz wspomniana wysokość godzinowej stawki uzasadniają w ocenie Sądu zasądzenie żądanej kwoty 1050 zł tytułem odszkodowania z tytułu korzystania z pomocy osób trzecich.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 kc. Ustalenie odpowiedniego świadczenia tytułem zadośćuczynienia, skapitalizowanej renty i odszkodowania było możliwe już w dniu wydania decyzji w tym przedmiocie, tj. 21-03-2018 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc stosunkowo rozdzielając koszty procesu.

Powódka wygrała proces w 66 %, powinna ponieść koszty procesu w 34 %.

W pozostałej części obciążają one pozwanego. Kosztami po stronie powódki były: opłata sądowa od pozwu 984 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł – ustalone

w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wydatki na opinię biegłego 373,90 zł; łącznie koszty po stronie powódki: 4 974,90 zł. Kosztami pozwanego były: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Razem koszty wyniosły 8 591,90 zł. Powódkę obciąża 34 % tej kwoty,

zatem 2 921,25 zł. Powódka poniosła koszty w wysokości 4 974,90 zł, więc może żądać od pozwanego różnicy między ostatnimi kwotami (kosztami obciążającymi powódkę a poniesionymi przez nią) tytułem zwrotu części kosztów.

(Sz. K.)